УДК 343

Новосад Ю. О.,
кандидат юридичних наук,
начальник управління нагляду у кримінальному провадженні
прокуратури Волинської області

ЗАПОБІЖНА ДІЯЛЬНІСТЬ ПРОКУРАТУРИ В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ

Анотація. У статті з'ясовано сутність і визначено потенційні правові можливості прокуратури щодо вирішення завдань, спрямованих на запобігання злочинам у кримінальному провадженні. Крім цього, встановлені певні проблемні питання теоретико-прикладного характеру, що суттєво впливають на ефективність запобіжної діяльності зазначеного державного органу в кримінальному процесі, а також сформульовано низку науково обґрунтованих заходів у цьому напрямі.

Ключові слова: запобігання, діяльність, прокуратура, завдання, кримінальне провадження, кримінальний процес, функція.

Постановка проблеми. Актуальність дослідження цієї проблеми зумовлена обставинами, а саме:

а) зміною конституційних функцій прокуратури України, що, у свою чергу, певним чином звузило об'єктивні правові можливості прокуратури у сфері боротьби зі злочинністю, зокрема з питань виявлення, усунення, блокування тощо причин, що зумовили вчинення злочинів, та умов, які сприяли їх учиненню;

б) необхідністю забезпечення на доктринальному рівні успішної реалізації на практиці завдання прокуратури щодо координації діяльності всіх правоохоронних органів, яке визначено в ст. 25 Закону України «Про прокуратуру»;

в) сучасним станом злочинності в Україні, особливо в частині запобігання цьому суспільно небезпечному явищу, позаяк зазначена діяльність сьогодні на практиці зведена нанівець як у силу (і як наслідок) безсистемних реформ усіх без винятку правоохоронних органів, так і у зв'язку зі значним некомплектом і відсутністю фахівців.

Усе це, в кінцевому підсумку, і стало вирішальним під час вибору теми статті, визначення її основного завдання – розробити низку науково обґрунтованих заходів, спрямованих на вдосконалення правових засад діяльності прокуратури щодо запобігання злочинам у кримінальному процесі.

Як показало вивчення наукової та навчально-методичної літератури, питаннями підвищення ефективності діяльності прокуратури у сфері боротьби зі злочинністю досить плідно займаються науковці як прокурорського нагляду, так і кримінологи. Зокрема, у цьому контексті потужне доктринальне підґрунтя створили такі науковці, як В.С. Бабкова, О.М. Бандурка, Ю.В. Баулін, В.І. Борисов, М.М. Говоруха, В.М. Гусаров, Л.М. Давиденко, О.М. Джужа, В.В. Долежан, Л.С. Жиліна, І.М. Козьяков, О.Г. Колб, М.В. Косюта, Т.В. Корнякова, В.В. Кулаков, М.Й. Курочка, М.П. Курило, О.М. Литвинов, О.М. Литвак, М.І. Мичко, М.В. Руденко, Г.П. Середа, М.І. Скригонюк, Є.О. Шевченко та ін.

Поряд із цим в умовах проведення правової реформи в Україні, а також суттєвого підвищення рівня злочинності останніми роками (2014–2016 рр.) [1] питання щодо підвищення рівня ефективності й місця прокуратури в системі суб'єктів боротьби зі злочинністю вивчено недостатньо, а тому потребують активізації наукових розробок у зазначеній сфері суспільних відносин, що й стало вирішальним під час визначення предмета дослідження.

Виклад основного матеріалу дослідження. У науці під застосуванням права розуміють правову форму діяльності уповноважених суб'єктів стосовно забезпечення реалізації норм права щодо конкретних життєвих випадків шляхом ухвалення індивідуально-правових рішень [2, с. 265]. При цьому якщо в практиці нормотворчості створюються норми права, які пропонують загальні правила поведінки учасників суспільних відносин, то застосування права продовжує правове регулювання, розпочате нормотворчістю, на рівні конкретних життєвих ситуацій, позаяк, як слушно зауважила із цього приводу М.А. Вороніна, правозастосовна реалізація має місце тоді, коли суб'єктивні права та юридичні обов'язки не можуть бути реалізовані особою без залучення спеціальних суб'єктів (суб'єктів правозастосування) [3, с. 264].

За своєю правовою природою, як зауважила О.Ф. Скакун, правозастосування має визначальні ознаки й основні стадії застосування норм права [2, с. 390–395], що досить важливо з огляду на визначення змісту запобіжної діяльності органів прокуратури. Зокрема, до ознак застосування норм права належать такі: а) правозастосування має владний характер, тому що ця діяльність здійснюється компетентним органом або посадовою особою й лише в межах наданих йому (їй) повноважень; б) правозастосування має індивідуалізований, персоніфікований характер, тому що являє собою вирішення конкретної справи, життєвого випадку, певної правової ситуації на основі норм права; в) правозастосування має процедурно-процесуальний характер, тому що являє собою офіційний порядок, складається з низки стадій; г) правозастосування має творчий, інтелектуальний характер, тому що це завжди інтелектуальна діяльність; ґ) правозастосування здійснюється на основі норм права; д) правозастосування має юридично оформлений характер – завершується ухваленням спеціального акта (у більшості випадків письмово); е) правозастосування у своїй результативній частині (правозастосовний акт) завжди відіграє роль юридичного факту, який породжує, змінює або припиняє конкретні правовідносини [4, с. 390–391].

Щодо стадій застосування норм права, то в теорії виділяють такі: 1) установлення фактичних обставин справи (суб'єкти правозастосування встановлюють лише факти й обставини, що мають юридичне значення та пов'язані з вирішенням справи по суті); 2) установлення юридичних обставин справи (охоплює дії з визначення правової норми, що відповідає обставинам, установленим на першій стадії,

і підлягає застосуванню); 3) ухвалення рішення по справі (закріплюється у правозастосовних актах, які оформляються уповноваженими на це суб'єктами, доводяться до відома зацікавлених сторін і набирають законної сили) [5, с. 267–268].

Якщо виходити із зазначеної наукової конструкції та положень кримінології щодо змісту запобігання злочинам [4, с. 318–364], то можна вивести таке визначення: правозастосовна діяльність прокуратури щодо запобігання злочинам – це здійснювана на підставі закону її органами та посадовими особами владна діяльність, яка полягає в застосуванні правових норм щодо індивідуально визначених учасників кримінального провадження, спрямована на виявлення, нейтралізацію, блокування тощо причин і умов, які зумовлюють і сприяють учиненню злочинів, і відображається в правозастосовному акті.

Отже, до системоутворювальних ознак, що становлять зміст цього поняття, можна зарахувати такі:

1. Діяльність органів прокуратури та їх посадових осіб.

Відповідно до вимог ст. 1 Закону України «Про прокуратуру», прокуратура України становить єдину систему, яка в порядку, передбаченому цим Законом, здійснює передбачені Конституцією України функції з метою захисту прав і свобод людини, загальних інтересів суспільства й держави [6]. При цьому, як це випливає зі змісту ч. 4 ст. 7 цього Закону, єдність системи прокуратури України забезпечується а) єдиними засадами організації та діяльності прокуратури; б) єдиним статусом прокурорів; в) єдиним порядком організаційного забезпечення діяльності прокурорів; г) фінансуванням прокуратури виключно з Держаного бюджету України; д) вирішенням питань внутрішньої діяльності прокуратури органами прокурорського самоврядування.

У теорії управління категорія «система» розглядається як сукупність елементів, що характеризуються структурою, зв'язками та функціями, які забезпечують цілеспрямований розвиток [6, с. 93]. За такого підходу взаємовідносини елементів системи набувають характеру взаємосприяння їх діяльності, спрямованої на отримання визначеного корисного результату (мети або цілей функціонування системи (у цьому випадку метою є запобігання злочинам)). Саме остання або корисний запрограмований результат є системоутворювальним фактором.

Для прокуратури, як і для будь-якої системи [7, с. 93], характерні такі важливі ознаки: а) вона складається з окремих елементів (організаційні основи системи прокуратури визначено в розділі 2 Закону України «Про прокуратуру»; б) система завжди характеризується конкретною організацією, яка відрізняє її від інших систем. Так, як зазначено в ч. 1 ст. 5 Закону України «Про прокуратуру», функції прокуратури України здійснюються виключно прокурорами. Делегація функцій прокуратури, а також привласнення цих функцій іншими органами чи посадовими особами не допускається; б) її елементи органічно поєднані один із одним певними зв'язками. У цьому випадку цей зв'язок визначено в ст. 3 Закону України «Засади діяльності прокуратури» і ст. 4 «Законодавство про прокуратуру і статус прокурорів» цього самого нормативно-правового акта.

Посадові особи прокуратури – це ті прокурори, які з метою постійного чи тимчасового управління організаційною структурою і представництва її інтересів у правовідносинах із фізичними та юридичними особами здатні здійснювати службові юридичні дії [8, с. 10].

Отже, правозастосовна діяльність органів прокуратури та її посадових осіб у сфері запобігання злочинам здійснюється на системних організаційних і правових засадах, підпорядкована єдиній меті – запобігання злочинам (у науці це заходи а) кримінологічної профілактики; б) відвернення; в) припинення злочинів [8, с. 22]).

2. Діяльність, що ґрунтується на законі.

Відповідно до вимог Рішення Конституційного Суду України «У справі за конституційним зверненням Київської міської ради професійних спілок щодо офіційного тлумачення частини третьої статті 21 Кодексу законів про працю України (справа про тлумачення терміна «законодавство»)» від 9 липня 1998 року № 12-рп/98, зміст зазначеного терміна охоплює Конституцію України; закони; міжнародні договори, згоду на які, згідно зі ст. 9 Конституції України, дала Верховна Рада України; Укази Президента України; постанови та розпорядження Кабінету Міністрів України; постанови Верховної Ради України [9]. У цьому контексті в п. 14 ст. 92 Конституції України зазначено, що лише законами України визначаються організація й діяльність прокуратури [10]. У ст. 4 Закону України «Про прокуратуру» у зв'язку з цим установлено, що організація й діяльність прокуратури України, статус прокурора визначаються Конституцією України, цим та іншими законами України, чинними міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Саме в такому змісті в роботі й застосовано термін «закон», що, зокрема, став однією із системоутворювальних ознак поняття «правозастосовна діяльність прокуратури щодо запобігання злочинам».

3. Діяльність владна.

Із цього приводу в п. 1 Постанови Пленуму Верховного Суду України «Про судову практику у справах про хабарництво» від 26 квітня 2002 року № 5 зазначено, що до представників влади належать, зокрема, працівники державних органів і їх апарату, які наділені правом у межах своєї компетенції висувати вимоги, а також приймати рішення, обов'язкові для виконання юридичними та фізичними особами незалежно від їх відомчої належності чи підлеглості [10, с. 194]. Аналогічне визначення дефініції «представник влади» можна знайти й в інших наукових джерелах [11, с. 788].

Щодо змісту владної діяльності прокуратури, то, як це випливає зі змісту п. 7 ст. 3 Закону України «Про прокуратуру», її діяльність ґрунтується на засадах недопустимості незаконного втручання прокуратури в діяльність органів законодавчої, виконавчої й судової влади, з одного боку, і, як зазначено в ч. 2 ст. 15 цього Закону, здійснюючи функції прокуратури, прокурор є незалежним від будь-якого незаконного впливу, тиску, втручання, керується у своїй діяльності лише Конституцією та законами України, з іншого боку.

4. Зазначена діяльність полягає в застосуванні правових норм.

У теорії права загальновизнаним є твердження, що правозастосування – це здійснювана в процедурно-процесуальному порядку владно-організуюча діяльність компетентних державних органів і посадових осіб, яка полягає в індивідуалізації юридичних норм стосовно конкретних суб'єктів і конкретних життєвих випадків в акті застосування норм права [12, с. 388–389].

Стосовно діяльності посадових осіб прокуратури в процесі досудового слідства та судового розгляду криміналь-

них проваджень, то вона регламентується Кримінальним процесуальним кодексом (далі – КПК) України. Зокрема, в ст. 36 цього Кодексу визначено процесуальний статус, повноваження прокурора (ч. 1), які він здійснює у формі а) процесуального керівництва (ч. 2); б) обов'язкової участі в суді (ч. 3); в) подачі апеляційної чи касаційної скарги, заяви про перегляд судового рішення Верховним Судом України чи за нововиявленими обставинами (ч. 4); г) доручення (за вмотивованою постановою прокурора) здійснювати досудове розслідування будь-якого кримінального правопорушення іншому органу досудового розслідування, у тому числі слідчому підрозділу вищого рівня в межах одного органу, у разі неефективного судового розслідування [13, с. 117–127].

У контексті правозастосовної діяльності прокуратури у сфері запобігання злочинам, крім цього, звертають на себе увагу й положення інших статей КПК України, до яких можна зарахувати такі: 1) заходи забезпечення кримінального провадження (розділ ІІ); 2) загальні положення та інші норми розділу ІІІ «Досудове розслідування»; 3) главу 28 розділу ІV «Судове провадження у першій інстанції» [13], тощо [14].

5. Діяльність, яка здійснюється щодо індивідуально визначених учасників кримінального провадження.

У цьому випадку мова йде про тих суб'єктів кримінальних процесуальних відносин, що визначені в главі 3 «Суд, сторони та інші учасники кримінального провадження» КПК України. При цьому, як свідчить практика, об'єктами запобіжної діяльності прокуратури в ході досудового розслідування насамперед є такі: а) підозрюваний та обвинувачений (ст. 42 КПК України); б) потерпілий (ст. 55 КПК України); в) інші учасники кримінального провадження (ст. ст. 60, 69 тощо КПК України) [15, с. 96–102].

6. Діяльність, спрямована на виявлення, нейтралізацію, блокування тощо причин і умов, які зумовлюють учинення злочинів і сприяють їх учиненню.

У наукових джерелах під виявленням розуміють установлення якогось факту після перевірки чого-небудь [16, с. 88].

У контексті запобіжної діяльності прокурора в досудовому слідстві такими фактами є юридично значущі факти (життєві обставини, з якими норми права пов'язують настання певних правових наслідків – виникнення, зміну або припинення правових відносин [4, с. 240]), до яких у кримінальному процесі можна зарахувати такі: 1) унесення прокурором відповідних відомостей про вчинення злочину (кримінального провадження до Єдиного реєстру досудових розслідувань); 2) виявлення в ході слідчих (розшукових) дій обставин, що можуть стати доказами в кримінальному провадженні (глава 20 КПК України); 3) виявлення та фіксація цих доказів під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій (глава 21 КПК України); 4) прийняття прокурором рішення відповідно до вимог ч. 2 ст. 283 КПК України (закриття кримінального провадження; звернення до суду з клопотанням про звільнення особи від кримінальної відповідальності, звернення до суду з обвинувальним актом, клопотанням про застосування примусових заходів медичного або виховного характеру). Крім цього, до елементів змісту запобіжної діяльності прокурора на стадії досудового слідства належить і юридично значуща поведінка учасників кримінального провадження [2, с. 242–243].

Нейтралізація – це послаблення чи припинення дії, впливу тощо чого-небудь [16, с. 418].

Правозастосовна діяльність прокурора щодо запобігання злочинам із цього приводу пов'язана із застосуванням а) заходів забезпечення кримінального провадження (глава 10 КПК України: затримання особи; тимчасове обмеження в користуванні спеціальним правом; відсторонення від посади; тощо (ст. 131 КПК України)); б) заходів, передбачених оперативно-розшуковим законодавством України (глава 21); в) проведення процесуальних дій у режимі відеоконференції під час судового провадження (ст. 336 КПК України); тощо.

Блокування – це ізоляція; блокада чого-, кого-небудь [17, с. 46].

У контексті змісту запобіжної діяльності прокурора на зазначених стадіях кримінального провадження це означає здійснення заходів щодо 1) тимчасового доступу до речей і документів (глава 15 КПК України); 2) тимчасового вилучення майна (глава 16 КПК України); 3) арешту майна (глава 17 КПК України); 4) затримання особи (глава 18 КПК України); тощо.

7. Діяльність, спрямована на виявлення, нейтралізацію, блокування тощо причин і умов, які зумовлюють учинення злочинів і сприяють їх учиненню.

Під причиною в науці розуміють явище, яке зумовлює або породжує інше явище, протилежний наслідок [17, с. 555].

Умова – це ті явища, що сприяють виникненню (формуванню) причин [18, с. 61].

У кримінології більшою мірою говорять про детермінанти злочинності, що об'єднують у собі її причини, умови та кореляти, під якими розуміють такий вид детермінантів, що змістовно відображає зв'язок між подіями, явищами, процесами, за яким зміна одних явищ супроводжується (не спричинюється чи зумовлюється) зміною інших [19, с. 189].

Ураховуючи, що в чинному КПК України, на відміну від КПК України 1961 року (ст. ст. 23, 23-1) [20], відсутній обов'язок для прокурора виявляти причини й умови, які сприяли вчиненню конкретного злочину, а в Законі України «Про прокуратуру» [6] відсутня ще й функція щодо запобігання злочинам, говорити про запобіжну діяльність у цьому сенсі можна хіба що гіпотетично (як припущення; гіпотеза). Зокрема, відповідно до вимог п. 17 ч. 2 ст. 36 КПК України, прокурор уповноважений перевіряти повноту, всебічність і об'єктивність розслідування в перейнятому кримінальному провадженні, тобто можна стверджувати, що зазначена перевірка має стосуватись і діяльності, пов'язаної з виявленням причин і умов учинення конкретного злочину, а надалі їх нейтралізацією або блокуванням. Такий самий зміст запобіжної діяльності прокурора умовно закладено й у ст. 271 «Контроль за вчиненням злочину» КПК України, який стосується тих випадків, коли кримінальне провадження здійснює безпосередньо прокурор (ст. 216 КПК України); а також в інших нормах цього Кодексу (ст. 485 «Обставини, що підлягають встановленню у кримінальному проводжені щодо неповнолітніх»; ст. 91 «Обставини, які підлягають доказуванню у кримінальному провадженні»; ч. 2 ст. 291 «Обвинувальний акт і реєстр матеріалів досудового розслідування»; тощо).

8. Зазначена діяльність прокурора відображається в правозастосовному акті.

Якщо буквально тлумачити [12, с. 288] вимоги ст. 36 КПК України, а також ст. 17 Закону України «Про прокуратуру», то прокурор, здійснюючи нагляд за додержанням законів під час проведення досудового розслідування у фор-

мі процесуального керівництва досудовим розслідуванням, може видавати такі правозастосовні акти, які тією чи іншою мірою пов'язані з виявленням, блокуванням, нейтралізацією тощо причин і умов, що сприяли вчиненню конкретного злочину: а) давати письмові доручення по конкретному кримінальному провадженню (ч. 2 ст. 36 КПК України); б) приймати процесуальні рішення у випадках, передбачених цим Кодексом (відповідно до вимог ст. 110 КПК України, до таких належать постанови прокурора та обвинувальний акт, який він склав особисто згідно з вимогами ч. 1 ст. 291 КПК України); в) виносити письмові клопотання по суті кримінального провадження (ст. ст. 287, 295, 302 тощо КПК України). При цьому, як це випливає зі змісту ч. 1 ст. 36 КПК України, прокурор, здійснюючи свої повноваження відповідно до вимог цього Кодексу, є самостійним у своїй процесуальній діяльності, втручання в яку осіб, котрі не мають на те законних повноважень, забороняється. Органи державної влади, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, службові й інші фізичні особи зобов'язані виконувати законні вимоги та процесуальні рішення прокурора. Аналогічне положення закріплено й у ч. 7 ст. 110 «Процесуальні рішення» КПК України, що досить важливо з огляду на вирішення прокурором завдань щодо запобігання злочинам за дотримання в цій діяльності тих системних умов (ознак), які становлять зміст поняття «правозастосовна діяльність прокуратури щодо запобігання злочинам».

Висновки. Отже, зазначена діяльність прокуратури в процесі досудового слідства та судового розгляду кримінальних проводжень має здійснюватись на підставі закону відповідною процесуальною особою в порядку й у межах її повноважень, які за змістом не суперечать КПК України та не пов'язані з порушенням конституційних прав і свобод людини та громадянина, а також спрямовані на виявлення, нейтралізацію, блокування тощо причин і умов, що зумовлюють учинення злочинів і сприяють їх учиненню.

Література:

1. Кулик О.Г. Сучасна кримінальна ситуація в Україні: тенденції і прогноз / О.Г. Кулик [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.nbuv.gov.ua.
2. Теория государства и права : [учебник] / [А.В. Малько, Д.А. Липинский, Д.В. Березовский и др.] ; отв. ред. А.В. Малько ; Институт государства и права Российской академии наук, Саратовский филиал. – 4-е изд. – М. : КноРус, 2011. – 400 с.
3. Теория государства и права : [учебник] / под ред. Н.И. Матузова, А.В. Малько. – М. : Юристь, 2000. – 771 с.
4. Фесенко Є.В. Проблеми визначення функцій прокуратури / Є.В. Фесенко // Вісник прокуратури. – 2001. – № 1. – С. 12–16.
5. Филиппов В.В. Антикоррупционные меры в системе государственной службы США: Криминологический и сравнительно-правовой анализ : [монография] / В.В. Филиппов. – М. : Юритлитинформ, 2013. – 200 с.
6. Про прокуратуру : Закон України від 14 жовт. 2014 р. № 1697-VII // Відомості Верховної Ради України. – 2015. – № 2–3. – Ст. 12 (зі змін. та доповн.; ред. від 12 трав. 2016 р.). – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1697-18.
7. Про освіту : Закон України від 23 трав. 1991 р. № 1060-XII // Відомості Верховної Ради УРСР. – 1991.– № 34. – Ст. 451.
8. Про прокуратуру : Закон Азербайджанської республіки від 7 груд. 1999 р.
9. Рішення Конституційного Суду України «У справі за конституційним зверненням Київської міської ради професійних спілок щодо офіційного тлумачення частини третьої статті 21 Кодексу законів про працю України (справа про тлумачення терміна «законодавство»)» від 9 лип. 1998 р. № 12-рп/98 // Офіц. вісн. України. – 1998. – № 32. – Ст. 1209.
10. Конституція України від 28 черв. 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141 (зі змін. та доповн.; ред. від 1 черв. 2016 р.). – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр.
11. Кримінальний кодекс України : [наук.-практ. комент.] : у 2 т. / за заг. ред. В.Я. Тація, В.І. Борисова, В.І. Тютюгіна. – 5-е вид., допов. – Х. : Право, 2013. – Т. 2 : Особлива частина / [Ю.В. Баулін, В.І. Борисов, В.І. Тютюгін та ін.]. – 2013. – 1040 с.
12. Уолкер Р. Английская судебная система / Р. Уолкер ; пер. Т.В. Арапова ; отв. ред. и предисл. Ф.М. Решетникова. – М. : Прогрес, 2015. – 631 с.
13. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13 квіт. 2012 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2013. – № № 9–10, 11–12, 13. – Ст. 88 (зі змін. та доповн.; ред. від 11 черв. 2016 р.). – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/4651-17.
14. Кримінальний кодекс України : [наук.-практ. комент.] : у 2 т. / за заг. ред. В.Я. Тація, В.І. Борисова, В.І. Тютюгіна. – 5-е вид., допов. – Х. : Право, 2013. – Т. 1 : Загальна частина / [Ю.В. Баулін, В.І. Борисов, В.І. Тютюгін та ін.]. – 2013. – 376 с.
15. Юрчишин В.М. Прокурор як координатор діяльності органів досудового провадження / В.М. Юрчишин // Вісник прокуратури. – 2012. – № 8. – С. 38–47.
16. Великий тлумачний словник сучасної української мови / укл. О. Єрошенко. – Донецьк : ТОВ «Глорія Трейд», 2012. – 864 с.
17. Великий тлумачний словник української мови / упоряд. Т.В. Ковальова. – Х. : Фоліо, 2005. – 767 с.
18. Криминология : [учебник] / под. ред. проф. В.Д. Малкова. – М. : ЗАО Юстицформ, 2004. – 528 с.
19. Закалюк А.П. Курс сучасної української кримінології: теорія і практика : у 3 кн. / А.П. Закалюк. – К. : Ін Юре, 2007. – Кн. 1 : Теоретичні засади та історія української кримінології науки. – 2007. – 424 с.
20. Кримінальний процесуальний кодекс України : [наук.-практ. коментар] / за заг. ред. В.Г. Гончаренка, В.Т. Нора, М.Є. Шумила. – К. : Юстініан, 2012. – 1224 с.

Новосад Ю. О. Предупредительная деятельность прокуратуры в уголовном производстве

Аннотация. В статье определено содержание и установлены потенциальные правовые возможности прокуратуры по решению задач, направленных на предотвращение преступлений в уголовном производстве. Кроме этого, исследованы некоторые проблемные вопросы теоретического и практического характера, существенно влияющие на эффективность предупредительной деятельности этого государственного органа в уголовном процессе, а также сформулирован ряд научно обоснованных мероприятий в данном направлении.

Ключевые слова: предотвращение, деятельность, прокуратура, задание, уголовное производство, уголовный процесс, функция, преступление, правоохранительные органы.

Novosad Y. Preventive activity of the prosecutor's office in criminal proceedings

Summary. The article revealed the essence and opportunities identified potential legal prosecution on the tasks aimed at the prevention of crime in criminal proceedings. Also, have some issues of theoretical and applied nature, that significantly affect the protective efficacy of the state authority in criminal proceedings and formulated a series of scientifically grounded steps in this direction.

Key words: prevention, activity, prosecutor's office, task, criminal proceedings, function.